

MTTLC

Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan

Lidia Vianu

Aceste poeme sunt traduse în cadrul Proiectului Internațional Poetry PRO, coordonat de Lidia Vianu, Director al Masteratului pentru Traducerea Textului Literar Contemporan - Universitatea București, <http://mttlc.ro>

KAVITA JINDAL

A început să scrie la vârsta de șase ani și primele poezii i-au fost publicate în revistele școlii. De atunci a înțeles că scrisul este parte esențială a personalității sale și a continuat să creeze în manieră anonimă de-a lungul adolescenței, până când în 2004 i-a fost i-a fost publicat primul volum de poezie intitulat *Raincheck Renewed*.

KAVITA JINDAL

Născută în India, Kavita Jindal a trăit mulți ani în Hong Kong și Anglia, iar întreaga această diversitate culturală i-a servit drept inspirație. Mărturisește că prin scris își caută propriul echilibru și în același timp vrea să împărtășească sensuri unor sensibilități aflate pe aceeași undă de suflet.

Ambiție

Atât de clar mi se arată
muntele de sticlă
atât de alunecos,
că un păianjen cu picioare lipicioase
nu i-ar face față.
Doamne, de ce nu-mi trimiți un elicopter
să pot trece peste?

(Mulțumesc, Janis Joplin)

Optimism

Încă nu am simțit vreodată
În mine o fântână atât de adâncă și uscată
Că nu i-aș putea găsi mir
De-aș săpa adânc în pământul arid.

În ajun de 1992

Nu mi-a spus nimeni vreodată
Că aș putea fi atât de tânără și moartă

Ori atât de bătrână și plină de viață
Într-o cămașă de noapte împletită din ață.

Și ia-o de la capăt, din nou

Vocea amintirilor mele
înșirată ca fideaua
pe o podea lustruită
mă ciupește de glezne.

Timp

O cutie neagră în
care suntem închiși.

Străduința
de a ridica două
degete
de a lăsa o impresie
înainte de-a muri.

Transformare

cu degetul arătător apăsător pe frunte
ea își atinge mintea prin al treilea
ochi
începe să devină tot ce și-ar dori:

o zână mică adăpostită la subsuoara
iubitului
ce se termină în curenții
amenințători ai unei lumi mici
ea ascunsă în siguranță.

se transformă apoi în zâmbetul unei
uriașe
care duce în palmă toate pasiunile
lumii
ce știu să țină inimile deschise

nu i se întâmplă des să treacă
de la o extremă la alta
i-ar plăcea să fie zână din nou, dar
știe
că un suflet fără' de astâmpăr
nu poate rămâne ascuns la nesfârșit
într-o subsuoară

așa că a început să-și revină
la forma obișnuită.

Conversații plătite

Fantastic fantastic spun ei
frecându-și mâinile.
Asta pentru că plătesc cu bani.

E doar un rucsac spun eu
deși merge foarte bine
cu pantofii mei cu toc cui.

Splendid splendid spun ei
și ochii le strălucesc.
Eu mă privesc într-o oglindă de
alături
încredințându-mă propriei percepții.

Într-o altă zi aș întreba poate
ce-o fi atât de fantastic și splendid
rucsacul pantofii ori eu
minciuna mereu ajută
când vine vorba să cheltui bani.

Prin taifun

Ploaia își izbește stropii de
parbriz
tunetele se sparg
fulgerele incendiază
fărâme de amintiri

norii o țin pe-a lor
tăindu-și venele.

împroșcându-și durerile și
melancolia
ștergătoarele de parbriz
își ascut furia
înspre pete ce nu se lasă
curățate

celulele nervoase
tot mai greu își suportă
agitația

cât va ține bătaia furtunii
bateriile vor ticăi
stropii de ploaie se vor
prelinge
și ne vor acompania înspre
gri, cel al mâhnirii.

Încolăcire

Îmi port șarpele
în jurul capului
ca un turban.

El știe să se ascundă,
să-și găsească locul.
De regulă, e cuminte.

Eu îl prefer încolăcit –
te rog să nu aluneci
cu gândurile-mi aiurea,
cu mințile-mi pierdute.

Înfășurat în jurul capului meu,
șarpele face ce i se năzare.
Înăuntru
totul e liniștit.

Ambiție

Mă-nfruntă:
muntele de sticlă.
Dar voi fi un cal regal
în pietre prețioase încrustat

înșeuat la început
sângerând apoi
cu coama-n vânt
fără' de stăpân.

copitele-mi vor fi magice
urcând spre vârful
cucerind castelul.

Traducere de Alina Popa
MTTLC, Universitatea București